

КОННИКЪ

Надъ главитѣ ни пробѣгватъ облаци подгонени
и изчезватъ задъ тъмнѣещъ хоризонтъ.
Драсватъ по небето метеоритѣ отронени
и като кибритни клечки гаснатъ въ звезденъ небосклонъ.

Планинитѣ плуватъ въ нощнитѣ води озвездени,
бѣгатъ съ буенъ бѣгъ баири и поля . . .
Не плаши се, мой жребець! — Презъ ураганъ желѣзенъ
ще премина съ тебе — смѣлъ и младъ!

Азъ оставихъ моя роденъ край — далечната Гренада —
да гори подъ бойни и свирепи викове,
и на северъ полетѣхъ — прекрасната си младостъ
да отдамъ въ последни боеве!

Много нощи отъ тогава въ тежъкъ бѣгъ преминаха.
Виждамъ Гвадарама и кастилското небе!
Тамъ смъртта ни дебне, притаена въвъ долинитѣ.
Но ще я сразимъ! Лети, не бой се, мой жребець!